

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Alstom przeciwko Komisji**(Sprawa T-121/07)**

(2007/C 140/51)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Alstom (Levallois Perret, Francja) (przedstawiciele: adwokat J. Derenne, W. Broere, solicitor i adwokaci A. Müller-Rappard, C. Guirado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. b), art. 2 lit. b) i art. 2 lit. c) zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, znaczne obniżenie grzywny nałożonej na Alstom;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnic z izolacją gazową) w przedmiocie kartelu w dziedzinie projektów rozdzielnic z izolacją gazową polegającego na manipulacji przetargami dotyczącymi tych projektów, ustalaniu minimalnych cen sprzedaży, przydziale kontyngentu, przydziale projektów i wymianie informacji. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi osiem zarzutów.

Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu zasad dotyczących ochrony sądowej i ogólnej zasady „prawa do skutecznego środka odwoławczego” w zakresie w jakim nakładając łącznie grzywnę na dwa niezależne od siebie przedsiębiorstwa, zarówno prawnie jak i gospodarczo, Komisja stworzyła sytuację, w której ewentualna korzyść skarżącej z wniesienia skargi przeciwko zaskarżonej decyzji zależy jedynie od rodzaju skargi wniesionej przez niezależny podmiot trzeci.

Zarzut drugi opiera się na naruszeniu reguł mających zastosowanie do solidarności w zakresie w jakim Komisja solidarnie

obciążyła taką samą odpowiedzialnością dwa przedsiębiorstwa prawnie od siebie niezależne naruszając tym samym zasadę pewności prawa i zasadę indywidualizacji kary.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 253 WE w zakresie w jakim nie wyjaśniła ona dlaczego elementy przedstawione przez skarżącą w celu wykazania braku decydującego wpływu skarżącej na jej w 100 % zależne spółki nie okazały się wystarczające w celu obalenia wzruszalnego domniemania w tym przedmiocie.

Podniesiony przez skarżącą zarzut czwarty opiera się na naruszeniu art. 81 WE i w szczególności zasad dotyczących przypisania spółkom dominującym naruszeń popełnionych przez ich spółki zależne a także zasad dotyczących przeniesienia odpowiedzialności za naruszenia.

W ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza zasady mające zastosowanie do uznawania okoliczności obciążających za rolę „przywódcy kartelu” w związku z zasadą równości traktowania. Skarżąca twierdzi, że Komisja niesłusznie przypisała skarżącej rolę przywódcy i że jej rola „sekretarza europejskiego” kartelu miała charakter czysto administracyjny i nie przyznała jej roli ważniejszej od innych uczestników kartelu. W konsekwencji skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła błąd w ocenie naruszając zasady mające zastosowanie w tej sprawie a ponadto nie uzasadniła w sposób wystarczający swojej decyzji w tym przedmiocie.

Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła zasady prawa mające zastosowanie do dowodu na ciągłość naruszenia nie przedstawiając dowodów mających związek z faktami wystarczająco zbliżonymi w czasie w celu stwierdzenia ciągłości naruszenia.

Zarzut siódmy, na który powołuje się skarżąca opiera się na naruszeniu prawa do obrony ponieważ jej zdaniem, zaskarżona decyzja opiera się na pewnych danych, które nie zostały zawarte w piśmie Komisji w sprawie przedstawienia zarzutów, w odniesieniu do których Komisja nie poinformowała, że wyciągnie konsekwencje w zaskarżonej decyzji.

Wreszcie, w ramach zarzutu ósmego, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasady dotyczące obliczania kwoty podstawowej grzywny poprzez ustalenie w zaskarżonej decyzji za całość okresu naruszenia kwoty grzywny na podstawie obrotu uzyskanego na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego, podczas gdy porozumienie EOG weszło w życie w dniu 1 stycznia 1994 r.